



MICHAEL T. ANDERLE

EÉN MET DE DOOD

DE KURTHERIAN GAMBIT – BOEK 01

**Aan mijn familie:
mijn vrouw Judith,
mijn zonen Joshua, Jacob & Joseph,
mijn ouders en mijn broers en zussen.**

**Ik waardeer je liefde,
je ondersteuning en acceptatie
zelf als je geen idee hebt
waar ik het over heb!**

IMPRINT

Oorspronkelijke titel
Death becomes her

Copyright © 2015 Michael T. Anderle
Omslag: Andrew Dobell, www.creativeedgestudios.co.uk
Cover copyright © LMBPN Publishing, www.lmbpn.com
Zetwerk: 4media Verlag GmbH, Duitsland

Eerste editie (USA), 2015.

Eén met de dood

Nederlandse vertaling:

Eduard Meinema, Oktober 2020, www.transfiction.nl
© LMBPN Publishing International

Dit boek is een werk van fictie.

Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.

De Kurtherian Gambit serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2015-2020, Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com. Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN-Publishing
PMB 196, 2540 South Maryland Pkwy
Las Vegas, NV 89109
USA
www.lmbpn.com

ISBN:
978-1-64971-459-6 print
978-1-64971-357-5 ebook

NUR 333

NL21-0001-00001 – Versie 1.01

HOOFDSTUK 1

‘Mogen zij die vechten eer hebben, anders zijn wij uiteindelijk verdoemd.’

- Verkiezingsrede onbekende politicus.

‘Weet je wat het probleem is met eer? Eer kan een lastig blok aan je been zijn. Ik heb besloten dat eer voor de laatste generatie was.’

– Bethany Anne Reynolds, koningin van de UnknownWorld.

Virginia, USA

De potige agent ging voorzichtig het vervallen houten pakhuis in het oude stadscentrum van Virginia binnen. Het gebouw besloeg het grootste deel van een stadsblok en werd omgeven door oude, verweerde en roestende pijpen; een doorn in het oog voor iedereen die erlangs liep of reed.

Hij sprak in zijn microfoon. ‘Carl, drie hartslagen. Geuren zijn ongelooflijk scherp, met een ietwat ziekelijke aroma – alsof ze ernstige lichamelijke problemen hebben of veel gele curry eten. Ik weet niet zeker wat het geval is.’

Carl antwoordde in zijn oortje. ‘Bill, voor de duidelijkheid, Indiaas eten is fantastisch. Je gebrek aan culinair besef spreekt boekdelen.’

‘Jij hebt makkelijk praten. Ik ben degene die het moet ruiken als je je tegoed hebt gedaan aan dat eten.’ De agent stopte met praten en probeerde voorzichtig zijn te grote lichaam door gaten te persen die bij nader inzien te klein waren.

‘Oké, ik ben binnen de perimeter en zal binnen dertig seconden contact opnemen. Dat is drie – nul seconden. Geuren zijn inclusief

zwaar bleekmiddel en een subtiel aroma van de eerdergenoemde nargigheid. Nog steeds drie Tango's, geen hartslag, er wordt niet gesproken.'

Carl bekeek de videobeelden die afkomstig waren van de naald-camera die aan Bill's zware helm en masker bevestigd was. Hoewel Carl nooit zelf aan een *takedown* zou kunnen deelnemen, vond hij het meer dan leuk om bij de real-time actie mee te kijken.

'Oké, grote jongen, ik krijg alle info binnen van de sensoren daarbuiten. Er is geen beweging en niets abnormaals. We lijken geen problemen te hebben, dus wat ons betreft kun je je gang gaan. Het is aan jou, Billy Boy.'

Bill vloekte in zichzelf. Als er iets was dat hem de laatste vijftien jaar dat hij met Carl werkte, was gaan irriteren, was dat het feit dat hij 'Billy Boy' werd genoemd. Hij wist niet eens waarom. Maar een dezer dagen zou hij Carl de verdiende verbale uithaal geven waar hij al die tijd om had gevraagd – helaas zei hij het nooit als Bill bij hem was en Bill dacht er nooit aan, behalve op dit soort momenten.

Maar een dezer dagen, dat God het hem maar mocht vergeven – want Hij, de Grote Jongen, *zou* van slag zijn – een dezer dagen zou hij zo hard toeslaan dat Carl operatief uit zijn korte broek moest worden gehaald.

Tijd om weer aan het werk te gaan.

'Oké, we hebben beeld.' Drie personen gekleed in spijkerbroek en shirts, niets bijzonders behalve dat twee van hen een jachtvest aanhebben. Eén heeft zijn vest uit en knoeit ermee. Ik kan niet zien wat hij doet, want hij staat met zijn rug naar mij toe.'

Op dat moment hield een van de mannen zijn hoofd schuin en gebaarde naar de andere twee.

Ze keken plotseling in Bill's richting.

'Je bent gesnapt, herrieschopper.' Carl kon het niet laten zijn bezorgdheid te voorzien van een van zijn gebruikelijke hatelijke opmerkingen.

'Shit. Oké, dit wordt misschien bloederig. Praat met Nummer Eén en laat hem weten dat we misschien opruimers nodig hebben.'

‘Nummer Eén luistert al mee. Ik weet zeker dat hij al maatregelen treft.’

De drie mannen rond de kaarttafel stonden op en verspreidden zich, klaar om Bill te grijpen.

Hij zuchtte. Het was niet dat hij zich zorgen maakte. Hij had zoveel mensen uitgeschakeld in gevechten zoals deze, of vuurgevechten, dat het niet eens meer leuk was. Hoewel hij er ongeveer als achtendertig uitzag, was hij al bijna zesenzeventig jaar oud. Eigenlijk best jong voor een vampier.

Terwijl kogels hem raakten en hem pijn deden, wist hij dat hij *zou* genezen – en de pijn zou hem eraan herinneren de volgende keer niet zo slordig te zijn.

Bill stond op, één meter drieënnegentig in totaal, en liep zelfverzekerd op de drie mannen af; hij stopte een meter of drie verderop.

Verdomme wat was dat voor vreemde geur. Het zat hem dwars. Het bleekmiddel veroorzaakte ernstige problemen voor zijn neus, maar behalve chloor kon hij nog steeds iets anders ruiken.

Carl zag op de video hoe Bill de mannen vroeg of ze het rustig aan wilden doen of ...

Hij kon nooit uitspreken. Alle drie storten ze zich bovenop Bill ... het signaal van zijn headset stopte plotseling.

De inkomende video, van een paar onbeschadigde camera's buiten, bevestigden dat het houten pakhuis volledig in vlammen opging terwijl rokende metaalsplinters vanuit de lucht op nabijgelegen gebouwen neerduwden. Carl was er vrij zeker van dat er binnen enkele seconden niets van het zwaar getroffen pakhuis over zou zijn.

Zijn beste vriend en partner waren net verdwenen in een grote vuurbal van oververhitte wreedheid.

Carl kon alleen maar naar de beeldschermen staren, hopen dat Bill door de vlammen weer naar buiten zou komen rennen.

Iemand had geweten dat ze eraan kwamen, en ze wisten hoe ze een vampier moesten uitschakelen.

Drie van hen hadden hun leven geofferd om dit voor elkaar te krijgen.

De kleur, het weinige dat er nog van over was, trok weg uit Carl's gezicht. Door de schok dat hij zijn vriend had verloren, dat hij zich zo had vergist in Bill's veiligheid, kon Carl alleen nog maar gevoel-loos naar het scherm staren.

De rinkelende telefoon liet hem zijn pijn vergeten; haalde hem uit zijn verdoving. Het was Nummer Eén.

Hij drukte op de spreekknop. 'Ja?' Zijn stem was nauwelijks meer dan gefluister.

Een norse stem aan de andere kant van de lijn begon: 'Zeg me dat er genoeg van hem over is om terug te komen, Carl.' Frank was hun eerste contact met de overheid. Zijn solocarrière diep in de catacomben van de donkerste gebieden van veiligheid begon al ver vóór Carl's tijd. Tientallen jaren. 'Ik heb Spec-Ops klaar om binnen vijf minuten uit te rukken.'

'Nee, Frank. We zijn hem kwijt – *helemaal*. Ik heb verdomme zojuist mijn beste vriend verloren.' Carl wilde op de knop drukken en de oproep beëindigen om zijn woede en angst op degenen die Bill hadden vermoord te richten. Hij stond te koken van woede. 'We kunnen het ons nu niet veroorloven om op te vallen. We zijn duidelijk in de gaten gehouden, of, zoals Shakespeare al zei, 'er is iets rot in het rijk van Denemarken'. Man, ik kan niet eens helder denken.'

'Het spijt me vreselijk, Carl.' Frank wist dat hij niet veel kon zeggen. Carl was zijn derde contact aan de andere kant van de 'rode lijn', maar dit was Carl's eerste verlies. Frank had eerder interactie gehad met de agenten, maar hij voelde zich ongemakkelijk bij hen.

Frank wist dat wat het protocol ook zei, het niet 'zijn programma' was.

'Wat is onze volgende stap, jongen?' Frank moest Carl weer aan het denken zetten. Carl was niet jong, maar vergeleken met Frank, die al bijna een eeuw oud was, was hij nog maar een jonkie.

'Stap?' zei Carl wezenloos, terwijl zijn hersenen inactief bleven. De opnames van de externe camera's toonden het brandende pak-huis; in de verte klonken sirenes.

Waarschijnlijk het werk van Frank.

Hoe graag Carl ook wilde brullen en schreeuwen of huilen en zijn zorgen zou willen verdrinken, er was maar één reactie mogelijk.

Terwijl zijn stem net terug begon te komen, antwoordde Carl: 'Doen? Frank, we hebben maar één keuze. Ik moet *hem* wakker maken.' *Oh mijn god*, dacht hij. *Wat gaat er nu gebeuren?*

Frank, honderden kilometers verderop, had vrijwel dezelfde gedachte – alleen was zijn reactie veel korter.

Zijn reactie was gewoon: 'Oh shit.'

Washington, DC

Bethany Anne Reynolds was een lust voor het oog. Terwijl ze door de gang van 'Spook Centraal' liep, ontving ze heimelijke blikken van een paar jongens.

Hoewel haar haar gitzwart was, was haar persoonlijkheid vergelijkbaar met die van de beste roodharige.

Degenen die slim waren, dwongen zichzelf weg te kijken in plaats van haar naar het eind van de gang te zien lopen. Het uitzicht was niet de vernietigende blik waard die ze zouden krijgen als Bethany Anne hun interesse in de gaten kreeg.

Of om later, tijdens een Martial Arts-training, op hun lazer te krijgen. Ze was nauwelijks een meter vijftig, dat gaf de meeste jongens een aanzienlijk voordeel in lengte en bereik. Ze had een lang bovenlichaam en haar benen waren een beetje kort voor haar lengte, dus had ze de neiging om hoge hakken te dragen om zo haar lengte te compenseren.

Het was duidelijk dat ze boos was, en als Bethany Anne boos was, nam haar betere ik een sabbatical. Hoewel ze zich later misschien zou verontschuldigen, was het maar beter om deze tweeling, deze gespleten persoonlijkheid, niet te trotseren.

Sommige jongens begrepen het gevaar nooit of besloten gewoon om het risico te nemen en de agent na te kijken tot het einde van de gang. Het maakt niet uit hoeveel HR-trainingen over gewenst

gedrag sommige jongens volgden, het overwon nooit hun natuurlijke voorliefde om klootzakken te zijn.

Maar vandaag was hun geluksdag. Ze keek niet in iemands richting, liep de gang door in een duur en zorgvuldig op maat gemaakt donker pak. Ze had een stuk papier in haar hand, en haar blauwe ogen flitsten waarschuwend uit haar buurt te blijven.

Het werkte.

Martin Brennan, haar baas (of in ieder geval haar adviseur, ongeacht wat er op het organigram stond) hoorde haar de afgelopen vijf jaar van tien meter afstand aankomen. Er was geen twijfel mogelijk; haar voetstappen waren zeer luid en zeer vastberaden.

Hij zuchtte. Het was niet dat dit zijn plan was geweest. Hij hield van haar als een dochter – en net als een vader die zijn tienerdochter betuttelt, stond hij op het punt te worden afgemaakt voor iets waar hij niets mee te maken had.

Deze discussie beloofde een ramp te worden.

Militaire basis, Colorado

De sirene klonk ergens ver achterin, ver voorbij alle pijpleidingen en Matthew Wainright was bijzonder geïrriteerd dat het blijkbaar zijn kloterige plicht was geworden om ernaar te gaan kijken.

Hij was een dag of drie geleden verbannen naar deze afgelegen verdieping, diep onder de grond, om enkele van de meest antieke en meest nutteloze wetenschappelijke apparaten uit de oorlog – niet eens van de afgelopen decennia – te onderhouden. Deze materialen waren serieuze relikwieën. Spullen uit de jaren 40 van de vorige eeuw.

Hij had het gevoel dat hij onderzoek deed naar het Philadelphia Experiment en dat hij op de een of andere onverklaarbare manier het kortste strotje had getrokken.

Om zijn groeiende frustratie met stof, vet, vervaagde met potlood bedekte formulieren en dozen vol nutteloze rotzooi af te ronden,

moest hij natuurlijk weer degene zijn die dienst had op het moment dat een of andere zekering doorsloeg, kortsluiting veroorzaakte en daardoor die stomme sirene liet loeien.

God haatte hem. Dat moest wel.

Walgend liet hij stapels oud papierwerk waarin hij aan het spitzen was, uit zijn handen vallen; terug in de doos op de oude grijze metalen werkbank die betere eeuwen had gekend.

Tijd om naar Junkyard City, de afvalberg, te gaan en iets zinnigs te doen met iets dat echt niet zo robuust gebouwd had hoeven zijn, dacht hij.

Matthew pakte een grote zaklantaarn en een zware moersleutel en begon de paden, bestaande uit alom aanwezige pijpen, te volgen. Soms voelde het alsof hij in de te grote machinekamer van een slagschip was in plaats van een plek honderden meters onder het rotsgebergte van Colorado.

De volgende keer dat hij zijn ouders zou spreken, zou hij hen laten weten dat de recruiter die hem de valse belofte had gedaan dat hij 'iets van de wereld zou zien', beter had kunnen zeggen dat hij eerder de sluitspier van de aarde zou zien dan de mooiste plekjes van Europa.

Hoewel het gezoem van de oude tl-armaturen niet boven het geluid van de sirene uitkwam, was het waardeloze licht dat ze leverden, net genoeg om alles te kunnen zien. Hij had tot dusver twee paden afgelopen, alleen om vast te stellen dat hij het hele eind weer terug moest omdat de paden doodlopend waren.

Het lukte hem om zich tussen twee pijpen door te slingeren en zo op een pad terecht te komen met gele strepen aan de randen en een rode lijn in het midden.

Huh, dacht hij, ik heb nog nooit paden met rode lijnen gezien.

Omdat het pad hem in de richting van het geluid leidde, besloot hij dat het het makkelijkst zou zijn om de weg van de minste weerstand te volgen.

★ ★ ★

Generaal Lance Reynolds, basiscommandant, sprak met zijn secretaresse Patricia toen het lampje op zijn telefoon begon te flikkeren als teken dat hij op een vaste lijn vanuit de basis werd gebeld.

Ze reikte over het bureau en nam op voordat hij zelfs maar kon gluren of het uitzicht kon waarderen...

Verdomme, wat werd hij traag op zijn oude dag.

‘Kantoor van de generaal, zeg het maar.’ Ze werkte nooit volgens het boekje. Maar als efficiency een tweede naam had, was het ‘Patricia’, dus drong hij er nooit bij haar op aan.

‘Sirene, uh-huh, niveau vijf, juist. Wil niet stoppen. Ja, ik hoor het. Ik ben verbaasd dat je daar beneden een telefoon hebt die werkt. Wacht, zeg dat nog eens? De deur ging open toen je aankwam? Ja, het is net buiten de deur. Ik snap het. Het doet momenteel pijn aan mijn oren.’

‘Zit er een envelop bij? Mmmhmm. Ik laat het hem weten. Juist, raak maar niets aan.’

Ze hing op en Lance trok een wenkbrauw op.

‘Het lijkt erop dat we een beetje opschudding hebben op Vijf. We hebben daar een oud magazijn, of eigenlijk een kluis die plotseling openging; aan de binnenkant van de deur zit een envelop geplakt. Het is ‘Aan de basiscommandant’ geadresseerd.’

Lance hield zijn wenkbrauw opgetrokken maar ze zei verder niets meer. *Verdomme, dat werkte vroeger wel.*

Hij zuchtte. ‘Oké, wat nog meer?’

Ze leek in de war. ‘Er staat: ‘Op uw eer’ meneer.’

Washington, DC

Bethany Anne klopte op de deur en wachtte een halve seconde voordat ze Martin’s kantoor binnenstormde, haar gezicht rood en haar ogen woedend.

Hij stak zijn hand op om haar gezeur voor te zijn. ‘Sluit de deur zonder het glas te breken, oh... en het is niet mijn schuld.’ Hij had

deze specifieke volgorde voor de twee zinnen gekozen omdat hij de ruit in de deur niet wilde vervangen... niet opnieuw.

De laatste keer was niet Bethany Anne's schuld geweest, maar hij was er zeker van dat haar eerdere pogingen om zijn glas tot scherven te reduceren dat wel waren geweest.

Ze moest zich inspannen haar neiging de deur dicht te slaan, te weerstaan. Bethany Anne draaide zich weer om en gaf Martin geen kans om er een woord tussen te krijgen. 'Wat is hier de bedoeling van? Ik heb een paar maanden, *een paar maanden*, Martin, om mijn zaken af te maken, en verdomme, dat kan ik! Er is *geen* bewijs dat ik nog maar zes maanden te leven heb. Dat is alleen maar de dokter zijn diagnose. Voor de rest gaat het *prima* met mij. Dat wijzen de medische testen uit. Het gaat beter met mij dan ooit! Wie heeft dit onzinnige verzoek ingediend? Wie heeft mijn zaak overgenomen en me weggestuurd?'

Martin wachtte even om te zien of ze klaar was.

'Nou?'

Blijkbaar was ze dat wel.

Martin hield zijn kaken strak en zei de vier woorden die haar woede zeker tot uitbarsting zou laten komen.

'Ik weet het niet.'

Hij staarde haar aan en zij keek woedend terug naar hem. Hij kon de neuronen in haar hoofd bijna horen knetteren.

Ze was in elk geval de slimste die hij had. Hel, de slimste die hij ooit had *gekend*. Als hij haar nog maar een paar jaar in het veld had kunnen hebben, man, het was ondenkbaar hoeveel zaken ze nog had kunnen afronden.

Maar het was zoals het was, Moeder Natuur bleek een zwartgalig monster. Bethany Anne had een zeer zeldzame bloedziekte, een ziekte waar ze tot voor kort niet eens een test voor hadden.

De dokters waren er weliswaar niet honderd procent zeker van, maar ze waren het wel eens dat ze minder dan zes maanden te leven had.

Ze was slechts achtentwintig jaar oud; een groot verlies. Martin gaf toe stiekem een traantje te hebben weggepinkt toen niemand keek.

Behalve de dokters was hij de enige die het wist.

Ze had het haar vader niet eens verteld. Hij had haar opgevoed met alle bullshit, alle onzin van het mannelijke testosteron waarmee hij zelf in het leger was geïndoctrineerd. *Spreekt voor zich*, dacht Martin. Behandel haar als een jongen, en kijk wat je krijgt. Nooit gemakkelijk om dichtbij haar te komen. Haar moeder was ongeveer op dezelfde leeftijd overleden die zij nu had met dezelfde onverklaarde oorzaken, dus het was hoogstwaarschijnlijk genetisch bepaald. Ze was hun eerste en enige kind.

Ze was er klaar mee. Kneep haar ogen samen. ‘Als mijn vader mijn toestand al weet *voordat* ik het hem kan vertellen, vlieg ik terug naar Washington en schop die jongens zo hard dat ze tot Kerstmis met een falsetstem zullen zingen!’

Martin stak zijn handen op. ‘Waarvan akte, Bethany Anne, en voor de goede orde het is niet mijn schuld. Ik zou je vertrouwen nooit zo misbruiken.’ Martin nam haar insubordinatie voor lief. Bethany Anne zou haar vrienden nooit pijn doen, maar blijkbaar was haar humeur ook genetisch bepaald gezien de geruchten over de beroemde woede-uitbarstingen van haar vader.

Afgekoeld liep Bethany Anne naar de twee stoelen voor Martin’s bureau en nam plaats. Ze tikte met het papier tegen een van de Christian Louboutins aan; schoenen die ze erg leuk vond om tijdens haar werk op kantoor te dragen.

Martin kon ze alleen herkennen aan de rode zolen.

Hij telde stilltjes in zijn hoofd, in de verwachting tot dertig te kunnen tellen voor haar volgende vraag zou komen. Hij kwam tot zeventien.

Het was duidelijk dat het vel papier waarmee ze tegen haar schoen tikte dienstorders waren en ze was hier nog altijd in dienst. ‘Als je het de generaal niet hebt verteld, en ik zit nog steeds in het team, waarom word ik dan naar het midden van het land uitgezonden?’

‘Dat,’ zei Martin, ‘dat is de grote vraag van deze ochtend.’

HOOFDSTUK 2

Militaire basis, Colorado Mountains

Sir, alles is goed. De lucht in de kluis is ververst, weer zuiver, en het probleem met de envelop stelde eigenlijk niets voor. De kluis was hermetisch afgesloten; eigenlijk een perfecte manier om dingen te bewaren. Alles erin was precies zoals het was toen het werd verzegeld.' De wetenschapper, ene Dr. John Evenich, ratelde het hele verhaal af alsof hij een lezing hield.

De generaal, zijn sergeant en een aantal technici zaten op Level Vijf.

Reynolds keek naar de kleinere man en kauwde op een niet brandende sigaar terwijl hij nadacht over wat hij had gehoord.

'En *wanneer* is dat precies gebeurd John?' vroeg de generaal. Er waren nog twee wetenschappers in de ruimte aan het werk, hoewel er niet veel te zien was. De ruimte was ongeveer drie meter breed en vijftien meter lang, met in het midden een tafel en vier stoelen in vergaderstijl – een aan elke kant en de vierde aan het uiteinde alsof het het hoofd van de tafel was. In het midden stond een mes op een standaard; in het heft was een zin gegraveerd.

Niemand raakte het aan. Lance wist niet zeker wat er stond, aangezien het in een andere taal was geschreven, maar hij kon het wel raden.

Dr. Evenich bekeek zijn papieren. 'Eh, 24 augustus 1945.'

'Dus, ongeveer twee weken nadat ze de atoombommen hebben laten vallen?' Generaal Reynolds bleef op zijn sigaar kauwen.

'Ja.' Dr. Evenich voelde zich iets minder gespannen tijdens dit onderzoek van de basiscommandant. Officieel was hij niet zijn meerdere – andere commandostructuur – de wetenschappers wel, die

hielden rekening met zijn ‘voortdurende welbehagen’, wat feitelijk een waarschuwing was om hem niet af te zeiken.

‘Nou, geef me de envelop. Ik ga naar mijn kantoor. Het is me hier te warm.’

Daarop gebaarde hij om de envelop van de deur te laten trekken.

De ogen van dokter Evenich werden groot. ‘Maar generaal, de waarde hiervan! We kunnen het niet zomaar pakken en weggaan. We moeten zien wat erop staat; deeltjes testen. Alleen al door het met onze handen aan te raken wordt het wetenschappelijk geruïneerd!’

De ogen van generaal Reynolds vernauwden zich en hij staaarde naar de dokter terwijl hij zijn vraag over de envelop herhaalde.

‘Dr. Evenich, hier staat: ‘Aan de basiscommandant. Op zijn eer’. Geloof me, wanneer iemand uit 1945 dat zei, dachten ze *niet* aan wetenschappers die naar aanwijzingen wilden zoeken. Ik denk dat dit belangrijk is. Dit is geen democratie, en ik ben klaar met het bespreken van dit onderwerp. Sergeant, geef me die envelop. Mannen, kom uit die kamer. Laat een bewaker achter om ervoor te zorgen dat er geen nieuwe indringers in kunnen komen. Mannen, eruit, en niemand – en ik bedoel *niemand* – raakt dat mes aan tot ik zeg dat het oké is. Ben ik duidelijk?’

Een eensgezind refrein van ‘Yes Sir!’ weerklonk.

‘John?’ De generaal keek dr. Evenich nadrukkelijk aan tot de envelop naar hem was gebracht.

Dr. John Evenich, die zag dat zijn gewaardeerde historische object werd weggenomen om te worden betast door apen nadat hij en anderen acht maanden op de basis hadden gewerkt, schudde alleen zijn hoofd.

Misschien is het oké als we daar wat licht opzetten en wat foto’s te maken? Dr. Evenich begon zijn mensen instructies te geven.

New York City, New York

Carl wachtte tot Michael, de patriarch van de familie, uit zijn persoonlijke suite in het enorme huis kwam. Michael was gekleed in

een zeer goed passend, donkerblauw driedelig pak met lichtgrijze krijtstrepen, wit overhemd en zilveren manchetknopen. Michael leek een jonge en robuuste vijftiger te zijn, maar Carl wist dat hij fysiek veel ouder was. Hij wist alleen niet zeker *hoe* oud. Er was nauwelijks grijs in zijn zwarte haar.

Het had ongeveer twee uur geduurd voordat Michael eindelijk uit zijn inbandige heiligdom was gekomen nadat Carl om zijn aanwezigheid had gevraagd. In tegenstelling tot een 'normale' slaper, kostte het veel moeite om Michael uit zijn coma te halen als hij in winterslaap was.

Hoewel hij uiterlijk kalm en beheerst was, hoefde je alleen maar in die doordringende blauwe ogen van Michael te kijken om de in hem borrelende woede te kunnen voelen.

Hij liep langs Carl, die boog en hem vanuit het woongedeelte van het aangepaste gebouw naar het bedrijfs- en operatiegebied volgde. Carl merkte dat hij nog net zo goed gebouwd en gespierd was als hij zich herinnerde van vijf jaar geleden toen hij in winterslaap was gegaan.

Het was alsof hij geen dag ouder was geworden.

Michael had verwacht over vijf jaar wakker te worden. Hij had direct na het ontwaken de datum gecontroleerd; dit was te vroeg. Hij had onmiddellijk al zijn zintuigen ingezet om te bevestigen dat de woning veilig was; daarna controleerde hij zijn verbinding met zijn kleinkind hier in Amerika.

Toen hij William niet kon voelen, wist hij waarom hij wakker was gemaakt. Nu wilde hij antwoorden.

Carl zei: 'Meneer, ik heb een videoclip van de operatie bewerkt. Hij staat voor u klaar om te bekijken.'

Michael ging aan zijn bureau zitten en probeerde zijn laptop op te starten; een vijf jaar oud model. Omdat Michael tijdens zijn winterslaap niet in staat was om de wijzigingen in het besturingssysteem bij te houden, gebruikte hij het oude besturingssysteem totdat hij weer gewend was aan het gebruik van de laptop. Dit keer was in ieder geval niet zo erg als de vorige keer, toen moest hij leren met het internet om te gaan.

Hij drukte op de ‘Play’ knop op de machine en keek vijftien minuten lang naar relevant materiaal over hoe zijn kleinkind was overleden.

Tegen het einde had hij wel een paar ideeën over wat er mogelijk was gebeurd – niet dat hij kon bedenken hoe ze het serum in handen hadden gekregen of wisten wat ze ermee moesten doen.

Beide vragen moesten beantwoord worden.

Het wees op een belangrijke, zorgwekkende kwestie. Hij kon niet zomaar een goede kandidaat vinden en trainen, of een van zijn kinderen de plaats van William in laten nemen, zoals hij dat in het verleden wel vaker had gedaan.

Nee, deze keer had hij iemand nodig die volledig was opgeleid in het leger, hier, in de VS.

Verjonging was ook een overweging als hij bij deze campagne betrokken zou worden.

Hij zou een vooraf opgeleide kandidaat moeten aanvragen. Hij moest een beroep doen op wat men zijn familie verschuldigd was.

‘Carl, ben je met het verzoek begonnen via de primaire contactpersoon?’

‘Ja meneer. Frank is nog steeds onder ons, dus hij regelt veel voor ons aan die kant.’

‘Goed. Bevestig mijn verzoek officieel bij Frank. Ik wil weten wie ze van plan zijn ons te sturen voordat ik naar de kluis ga. Ik wil zoveel mogelijk weten over de drie kandidaten die op me wachten.’

Daar gaan we, dacht Carl.

‘Meneer, we hebben een voorlopig rapport van Frank. Het spijt me, maar sinds de laatste keer dat we het verzoek om vereffening van de ereschuld hebben ingediend, is het leger erg goed geworden in het uitfilteren van mogelijk ongezonde rekruten. Het leger wil niet investeren in training, alleen om te ontdekken dat de investering binnen afzienbare tijd zal sterven.’

Carl dacht na over de vereisten voor kandidaten. Zoals hij ze begreep, waren de eisen vrij eenvoudig. De kandidaten moesten klaar zijn met de opleiding, tot de top vijftientig behoren in het

onderdeel krijgskunst, heel slim zijn, leven met een doel en (vreemd genoeg voor een vampier) heel religieus zijn. Ten slotte, terwijl de religie-eis al de neiging had hun opties aanzienlijk te beperken, deed de laatste eis hen bijna de das om.

Van kandidaten werd verwacht dat ze in de komende zes maanden zouden sterven.

Washington, DC

Frank kreeg te horen dat Michael wakker was en dat de schuld werd ingeroepen.

Frank zuchtte. Het was niet dat het verzoek onverwacht kwam. In feite, nadat Bill vermoord was, had Frank een grote weddenschap kunnen winnen dat dit keer de vereisten nog strenger zouden zijn. De laatste keer dat dit had plaatsgevonden was vóór een van de huidige militairen of geheim agenten de vetes van hun eerste laarsje hadden vastgebonden of hun eerste babyschoen hadden aangetrokken.

Dit zou de nodige onrust geven. Mocht God hen bijstaan als niemand naar voren kwam.

Frank was oud genoeg – hij was er de laatste keer al dat Michael's zijn ereschuld opeiste. De meeste militairen op de basis hadden die nacht overleefd omdat één – slechts één – van die jongens de eer had die Michael eiste.

Helaas waren er tweehonderdvijftig doden gevallen voordat iemand erachter kwam dat Michael geen grapje maakte over wat zijn familie toekwam.

Er waren die avond meer dan een paar hoofden gerold.

Militaire basis, Colorado Mountains

In zijn kantoor was de generaal alleen met Patricia en de sergeant.

‘Kevin, geef me wat privacy, maar blij dichtbij. Patricia, hou mijn telefoontjes tegen.’

Sergeant Kevin McCoullagh wachtte tot Patricia binnenkwam en deed hem daarna dicht, terwijl hij buiten de deur op plaats rust bleef staan.

Patricia ging naar haar telefooncentrale en stuurde de telefoontjes van de generaal naar haar station.

Lance ging achter zijn bureau zitten en keek even naar de envelop. Maar goed, als hij er alleen maar naar staaarde, zou er niets gebeuren.

Hij opende zijn bovenste linker lade en haalde er een metalen briefopener uit met een Amerikaanse zeearend op het handvat; de poten van de arend hielden het blad vast. Het relikwie was net zo oud als hij zelf was.

Toen hij het mes door de plooi schoof, voelde het alsof het een nieuwe envelop was. Hij opende de brief en begon te lezen.

24 augustus 1945

Aan: Huidige basiscommandant

Als u dit document leest, bevindt u zich in moeilijke tijden. Als u niets van eventuele problemen weet, kan ik vol vertrouwen stellen dat dat te wijten is aan onwetendheid.

U ontvangt een telefoontje waarin zowel deze kluis als uw verantwoordelijkheden in verband met uw eer worden uitgelegd (daar was die zin weer) om het verzoek van agent Smith te ondersteunen (ik weet zijn echte naam niet, noch iemand anders.)

Houd er rekening mee dat deze situatie extreem gevoelig is, en dat de meeste informatie erover onder de tafel werd gehouden. In feite zullen de meeste mensen u niet geloven, zelfs niet als u erover praat.

Lance stopte met lezen en drukte op een knop op zijn telefoon. ‘Patricia!’

‘Ja, generaal?’

‘Bel naar Vijf en vertel John en zijn handlangers dat ze eruit worden gegooid. Als hij weigert, stuur je Kevin met een paar jongens

naar beneden om ze eruit te gooien.' Dat gezegd hebbend, sloot hij af en ging verder met lezen.

Zonder meer informatie te geven dan mij is toegestaan, zal ik u uit mijn naam bevestigen dat zonder de hulp en steun van agent Smith en zijn familie wij het daadwerkelijke gevaar afkomstig van Hiroshima en Nagasaki en verschillende andere geselecteerde steden, nooit hadden kunnen voorkomen.

Er waren drie agenten, geen Amerikanen, die de steden ingingen en ons bewijs brachten dat Japan gemuteerde soldaten creëerde en dat Japan voorbereidingen trof om deze troepen in te zetten in de oorlog.

Om er geen twijfel over te laten bestaan dat de basis, de soldaten en de wetenschappers nog steeds binnen waren, bleven deze drie agenten dicht bij de basis om te verifiëren dat niets de basis zou verlaten vóór de aanval zou plaatsvinden.

Ze waren ter plekke toen de bommen werden gedropt.

We zijn hen zoveel verschuldigd. We hebben zo weinig teruggedaan.

Wanneer deze kluis wordt geopend, wordt er een beroep op onze schuld – onze eervolle schuld – gedaan.

Op mijn eer, smee ik u om uw schuld in te lossen.

Lance las het een tweede keer. *Familie* die ons hielp? Lance vond dat vreemd.

Misschien kwamen ze uit Japan?

Hij schoof de brief terug in de envelop en staarde enkele minuten, in gedachten verzonken, voor zich uit.

Zijn rinkelende telefoon haalde hem uit zijn concentratie. Hij schreeuwde naar de deur,

'Patricia, ik zei: hou ALLE oproepen tegen!' Verdomme, ze liep een beetje de kantjes er af. Luisterde niet naar zijn orders. Dat moest afgelopen zijn.

Zonder dat Lance hem aanraakte schakelde de telefoon over naar de luidsprekermodus.

'Generaal,' zei een zware, schorre stem, 'ik verzeker u dat Patricia alles goed heeft gedaan. Het kostte me dertig seconden extra om

haar controlepaneel te omzeilen zodat ik rechtstreeks contact met u kon opnemen.’

‘En u bent?’ vroeg de generaal, terwijl hij naar de telefoon staarde alsof hij een besluit moest nemen erop te schieten of dat hij het apparaat gewoon verrot moest slaan. Het leek hem niet nodig om in de reet van deze man te kruipen zo lang hij niet wist aan wie hij het verbale klyasma moest geven.

‘De man die u gaat vertellen over het verleden, de toekomst en de kluis.’

New York City, New York

Michael keek naar Carl, die aan de andere kant van zijn bureau stond. ‘Carl, wil je me zeggen dat er in *het hele leger*, en ik citeer, ‘slechts één’ kandidaat is die de Ereschuld kan inlossen?’ Zijn blauwe ogen waren doordringend.

Michael was heel erg gevoelig over de Ereschuld. Voor hem werd het woord altijd met een hoofdletter geschreven.

‘Helaas is dat het geval, meneer.’

Michael tuitte zijn lippen en stelde de vervolgvraag. ‘En deze kandidaat is een vrouw?’

Niet wetend waar Michael heen wilde met deze informatie – hij had Carl nooit seksistisch geleden – ging hij gewoon akkoord. ‘Ja.’

Michael keek naar beneden, werd even stil en verloor zich in zijn gedachten.

Michael kon Carl’s gedachten horen, en hij had gelijk. Michael was totaal niet seksistisch. Echter, Michael had door de jaren heen, met al zijn kinderen, nog nooit een directe dochter gehad.

Hij had een kleindochter in Europa die Gabrielle heette, maar hij had haar nooit ontmoet. Ze was een van de kinderen van zijn zoon Stephen ... en dat kind had nooit een nieuwe dochter gecreëerd.

Niet dat hij ooit negatieve dingen over haar activiteiten had vernomen; ze had altijd gepresteerd, resultaten geleverd. Maar Michael had de indruk dat de resultaten niet uit het niets kwamen.

Hoewel dat slechts een overweging was, had hij een grotere zorg. De zorg over hoe vaak transformaties van vrouwen waren mislukt. Tot dusverre hadden ze in acht eeuwen tijd maar twee succesvolle transformaties gehad – Gabrielle, en nog een in Azië. Hij noemde die kleindochter ‘Sunshine’ omdat haar volledige naam te lang was om te onthouden.

Veel vrouwen besloten dat de pijn die ze tijdens de transformatie moesten doormaken te veel was om te verdragen. Maar al te vaak was de dood een welkome verlossing. Het was beter om voor de dood te kiezen dan een Nosferatu te worden en te worden gedood als ze zouden ontwaken.

Michael wist dit omdat hij zelf, letterlijk, de regel had geschreven waarin stond dat ze gedood moesten worden.

Michael keek weer op naar Carl.

‘Voldoet ze aan alle kandidaat vereisten?’ Hoewel Frank uitstekend was, en Michael niet aan zijn bekwaamheid twijfelde, wilde hij weten hoe Carl hierover dacht.

‘Ja meneer. Eigenlijk is ze zeldzaam goed. Ze behoort tot de top drie procent in Martial Arts – ze sterk is sterk, maar ze is geen man; dat is misschien een klein nadeel. Ze scoort het hoogste percentage in intellectuele capaciteiten op al haar tests. Ze komt uit een familie waarvan beide kanten, zowel haar vader’s als haar moeder’s kant, al decennialang militair zijn, en haar vader is momenteel een generaal. Ze is erg gedreven om mensen te beschermen.’

‘Haar geloof?’

Carl had geweten dat die vraag zou komen en was voorbereid. Meer te weten komen over iemands ware geloof was lastig, zeker omdat veel mensen zeggen gelovig te zijn terwijl zij hun kerk, of welk religieus gebouw dan ook, slechts één of twee keer per jaar bezoeken. Het maakte het moeilijk met zekerheid vast te stellen wat het ware antwoord op deze vraag moest zijn.

‘Meneer, we hebben haar kunnen observeren toen ze haar diagnose kreeg en erachter kwam dat ze een vreemde en zeldzame bloedziekte had. Ze stopte niet met haar opleiding en nam haar verantwoordelijkheden zelfs toen ze begreep dat ze nog maar weinig tijd over had om te leven. Haar commentaar was, en ik citeer, ‘alles volgens Gods genade en Gods ontwerp’. Het enige dat haar lijkt te storen, voor zover we dat kunnen nagaan, is dat ze niet in staat zal zijn om haar zaken af te sluiten, en dat ze tot dusver niet aan haar vader heeft kunnen vertellen dat ze binnenkort doodgaat.’

Terwijl Carl hem de situatie schetste, had Michael het dossier van Bethany Anne Reynolds opgezocht. ‘Zou ze liegen?’

Carl aarzelde even, nam kort de tijd om zijn gedachten op een rijtje te krijgen.

‘Nee,’ meende Carl. ‘Ik krijg gewoon de indruk dat ze stoïcijns is, net als haar vader. Ik begrijp dat ze een genetische aandoening van haar moeder heeft geërfd; haar moeder stierf ook toen ze achtentwintig was. Aangezien de dokters Bethany Anne vier tot acht maanden geven, zou zij de negenentwintig kunnen halen.’

‘Onze limiet is zes maanden, Carl.’ Michael’s stem gaf aan dat er geen rek in het tijdschema zat.

‘Ja meneer. Maar, van wat Frank heeft ontdekt in het doktersrapport en wat er in haar officiële dossier staat, lijkt het erop dat ze nog slechts vijf of zes maanden zal leven, als ze dat al red. Meer dan waarschijnlijk, meneer, heeft ze hooguit drie maanden.’

Michael sloot de map. ‘Nou, het aantal mogelijke kandidaten stemt mij niet tevreden. Deze kwalificaties voldoen echter zonder enige twijfel aan de minimale eisen, en in feite overtreffen ze deze eisen zelfs. Mocht het leger akkoord gaan dat het interview plaatsvindt, dan zal ik dat beschouwen als inlossing van de schuld. Mocht ze de test niet halen, dan zal de Ereschuld alsnog moeten worden voldaan.’

Na deze verklaring was Carl opgelucht en viel er een last van zijn schouders. Het leger mocht opscheppen over al hun daden en het

belang van hun werk in reclamespotjes promoten. Als ze faalden aan Michael's verzoek te voldoen, hoe onvoorbereid ze ook waren, zouden ze niet weten wat hen te wachten stond. Hadden ze geen idee over de hoeveelheid verliezen die ze moesten incasseren omdat ze de Ereschuld aan de familie niet hadden voldaan.

In feite zou de hele basis van generaal Reynolds als verbeurd kunnen worden beschouwd. Carl was er niet bij, de laatste keer dat dit was gebeurd, maar hij had gehoord dat Michael's kinderen 'het broeinest' hadden uitgeroeid. Honderden tot duizenden oneervolle mensen hadden het niet overleefd.

Hoewel deze basis waarschijnlijk twee, misschien drieduizend soldaten en ondersteunend personeel had, was de patriarch van de familie dit keer zelf wakker. Carl maakte zich zorgen; als de Generaal oneervol handelde, zouden duizenden mensen de prijs voor zijn daden betalen.

Carl wist dat Amerika de afgelopen decennia te lijden had gehad onder moreel wangedrag. Een deal sluiten met een handdruk was vandaag de dag alleen nog maar mogelijk in kleinere gemeentes – dus Carl maakte zich een beetje zorgen.

Gelukkig was het leger een van de laatste overheidsorganisaties waar eer nog hoog in het vaandel stond. Hoewel er in de afgelopen twee oorlogen in het Midden-Oosten en bij acties tegen gevangenen de nodige problemen waren, hoopte Carl dat generaal Reynolds de oudere generatie vertegenwoordigde – een generatie die moraal als onaantastbaar beschouwde.

Voor Michael was de kwestie van iemands eer een tweebaansweg zonder scheiding.

Daar maakten zowel Carl als Frank zich zorgen over toen ze besloten Michael wakker te maken, en het was ook de reden waarom Frank zo ijverig was geweest toen hij de personeelsdatabases van het leger doorzocht.

Hij was zelfs zo ver gegaan dat hij de semimilitaire groepen, zoals die van Bethany Anne, bij zijn onderzoek had betrokken, om te proberen de beste kandidaten te vinden. Frank was er heilig van